

4. neděle postní 22. 3. 2020

Texty:

1. čtení: 1 Sam 16, 1b. 6-7. 10-13
2. Ef 5, 8-14
Jan 9, 1-41

Tužby:

1/ Prosíme Tě, Pane, za všechny, kdo v uplynulém týdnu zemřeli, protože se nakazili koronavirem. Myslíme na jejich příbuzné a přátele, kteří se s nimi mnohdy ani nestačili rozloučit a nemohli zesnulé důstojně pochovat.

Je nám líto všech, kdo jsou izolováni od svých rodin v nemocnicích a domovech pro seniory, kdo jsou v domácí karanténě, jsou úzkostní a znejistění.

Zvláště myslíme na ty, kdo bojují s vážnou nemocí Covid - 19, jsou odkázáni na pomoc druhých a jejichž životní funkce zajišťují dýchací přístroje.

Dobrý Bože, už dlouho jsme s takovou úzkostí nevolali k Tobě v modlitbě! Dej, abychom přestáli zkoušku, která na nás dolehla!

K Tobě voláme! Smiluj se, Hospodine!

2/ Pane, myslíme na lékaře, sestry, zdravotnické pracovníky, dobrovolníky a všechny lidi dobré vůle, kteří se snaží bojovat se zákeřnou nemocí, mírní bolest, úzkost, slouží s láskou všem potřebným. Buď jim, Bože, posilou a pomocí!

K Tobě voláme! Smiluj se, Hospodine!

Milé sestry a milí bratři!

Minulou neděli jsme se ještě mohli shromáždit v modlitebně, ale už o několik hodin později vydala vláda nařízení, podle něhož se shromažďovat až do odvolání nesmíme. S lítostí i respektem k vážné nemoci jsme toto nařízení museli přijmout.

Celý týden jsme pak měli možnost sledovat ve zpravodajství z domova i ze zahraničí, jak se zvyšoval počet nemocných a zesnulých, naštěstí také počet vyléčených. Na sociálních sítích i v běžných rozhovorech zaznívalo velice často téma pandemie koronaviru jako trestu za hřích, jako by se rozlíčený Bůh už nemohl dívat na roztaženost lidstva, a tak na něj seslal zákeřnou chorobu, aby lidi přivedl k nápravě.

Je jistě dobré, když přemýšlíme o hlubších příčinách právě probíhajícího dění a snažíme se nevidět nemoc jen jako biochemický proces, který prostě nastává a zase odezní. Na druhou stranu je nebezpečné vidět v současné koronavirové krizi trestající ruku boží. Možná bychom našli jedince, kteří by si, podle našeho úsudku, nějaký takový trest zasloužili, ale jakou vinu najdeme na zdravotnickém personálu, který koná svou službu a přitom se nakazí, nebo na taxikáři, kteří jen převáželi nakažené turisty a přitom byli infikováni nemocí?

Kazatelský cyklus přináší pro tuto neděli příběh z Janova evangelia o uzdravení slepého od narození (Jan 9, 1-41), v němž Ježíš prolomil názor o mechanické souvislosti hříchu a nemoci, který byl v jeho době a prostředí běžně rozšířený a k němuž se, jak se zdá, rádi vracejí i naši současníci.

Příběh začíná položením závažné teologické otázky. Když Ježíš spatří člověka, který byl od narození slepý, ptají se jeho učedníci: „**Mistře, kdo se prohřešil, ...On sám nebo jeho rodiče?**“ (2) Je zřejmé, že učedníci hledají příčinu mužovy nemoci. Při slepotě od narození přicházejí v úvahu jeho rodiče.

Spor s tímto názorem o těsné souvislosti hříchu a tím, jak se člověku daří, vede už starozákonní kniha Job nebo také Kniha proroka Ezechiele (srov. Ez 18, 2-4). Ježíš takovou souvislost jednoznačně odmítá. Otázka morální viny není na místě, na slepci se má ukázat boží vůle zachránit svět; k jejímu uskutečnění Bůh svého Syna na svět poslal. Uzdravení slepce má vyjevit, že Ježíš nemá jen zázračné schopnosti a dokáže uzdravit od narození slepého člověka, ale že je také „světlem světa“, skrze nějž mohou lidé najít smysl života, jestliže se tomuto světlu otevrou. (srov. Jan 8, 12)

Jde tu tedy vlastně o spor mezi zjevením Krista a vírou na straně jedné a nevírou na straně druhé, o konflikt mezi vírou a viděním na jedné straně a tmou a slepotou na druhé straně, jak shrnuje Ježíš v závěru příběhu: „**Přišel jsem na tento svět k soudu, aby ti, kdo nevidí, viděli, a ti, kdo vidí, byli slepí.**“ (39)

Vlastní zázrak uzdravení slepého pomocí bláta ze slin a země, jímž Ježíš potře slepému oči, je popisován jako dlouhá procedura, která později bude pro farizeje důkazem o tom, že Ježíš porušuje nařízení o sabbatu, když koná práci. (16)

Celý příběh, jak je vyprávěn od okamžiku mužova uzdravení, vzbuzuje dojem soudního jednání, při němž není obžalovaný Ježíš přítomen. **Kým je tento Ježíš?** Hříšník, který nezachovává sobotu, nebo někdo, s kým je Bůh, protože jinak by nemohl činit ta znamení, která činí? (16)

Uzdravený nemocný pokládá Ježíše za proroka (17), jeho rodiče, kteří byli rovněž předvoláni, aby podali svědectví, odpovídají raději vyhýbavě ze strachu před židy. (18-23)

Farizeové se dokonce dvakrát ptají muže na způsob, jakým byl Ježíš uzdraven, snad proto, aby našli záminku, jak zázrak popřít! Nepodrobují zkoumání svůj názor na Ježíše, jemuž Ježíšovo chování neodpovídá, ale skutečnost zázračného uzdravení.

Druhý výsledek uzdraveného se odehrává ve vyostřené atmosféře. Prostý žebrák přivádí učené farizeje do úzkých svými jasnými a nekomplikovanými odpověďmi. Jako by se pohybovali v kruhu. Když se jich tázaný zcela otevřeně zeptá, zda se také chtějí stát Ježíšovými učedníky, reagují podrážděně. Pokládají se za Mojžíšovy učedníky a osoby vidoucí (My víme...), ale ve skutečnosti jsou slepí vůči božímu zjevení v Kristu a zůstávají v temnotě. Závěrečným vyhnáním uzdraveného: „Celý ses narodil v hříchu a nás chceš poučovat?“ dávají najevo, že Ježíše jako toho, s kým

je Bůh, a proto činí ta znamení, která činí, nepřijali, navzdory tomu, co ví. (28-34)
Jejich nevíra v Ježíše jako božího Mesiáše je vinou, protože by vlastně měli věřit na základě toho, co ví.
Jako by se na konci příběhu vyměnily role: slepec se stává vidoucím fyzicky i duchovně, když vyznává, že věří v Syna člověka, farizeové zůstávají duchovně slepými.

Pane, nerozumíme tomu, co se kolem nás děje, ale věříme, že zkouška, která nás v těchto dnech potkává, nás chce přiblížit více tobě. Věříme, že nám dáš východisko i sílu, abychom mohli obstát. (srov. 1K 10, 13) Amen.